

Arrest

nr. 169 486 van 9 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2016 met referentienummer 60526.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij, K.H., als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en tot de Hindoe bevolkingsgroep te behoren. U bent geboren in Kabul in de wijk Shor Bazaar. Toen u acht of negen jaar oud was, verhuisde u naar de wijk Jade Maiwand, om vervolgens de laatste drie jaar voor uw vlucht in Karte Parwan te verblijven. Onder de Taliban werd uw vader door moslims gedood. Na zijn dood werden uw vrouw M.(...) K.(...) (O.V. (...)) en u eveneens lastiggevallen door moslims die op uw eigendommen uit waren. Daarop besloot u Afghanistan te verlaten. Op 16 jauza 1386 (6 juni 2007 volgens de Gregoriaanse kalender) ontvluchtten

u en uw vrouw Afghanistan. U kwam op 11 juni 2007 in België aan, waar u dezelfde dag asiel aanvraag.

Op 5 november 2007 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u zowel het vluchtelingenstatuut als het subsidiaire beschermingsstatuut omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw herkomst. Het beroep dat u tegen deze beslissing instelde werd op 7 [februari] 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV) verworpen.

Op 27 februari 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. Als nieuwe elementen in uw tweede asielaanvraag legde u een verklaring van de wijkverantwoordelijke van Karte Parwan, een huwelijksakte, een verklaring van T.(...) R.(...), een cd-rom met een reportage over de crematieproblemen in Kabul en twee verslagen in verband met de algemene levensomstandigheden neer. Het CGVS oordeelde op 25 juni 2008 dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kon worden. In haar arrest van 30 januari 2009 bevestigde de RvV de beoordeling van het CGVS.

Op 16 februari 2009 verklaarde u zich voor een derde maal vluchteling. In uw derde asielaanvraag herhaalde u uw eerdere verklaringen en benadrukte u de slechte levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs in Afghanistan. U legde geen stukken neer ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag. Op 26 februari 2009 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw derde asielaanvraag niet in overweging genomen kon worden.

Een vierde asielaanvraag diende u in op 18 maart 2014. Tevens vroeg u asiel aan in naam van uw minderjarige dochters, K.(...) S.(...) (o.v. (...)) en K.(...) S.(...) (o.v.(...)). In uw vierde asielaanvraag herhaalt u uw verklaringen over uw verblijf in Afghanistan en over uw asielmotieven. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u twee paspoorten, een taskara, een kopie van de verklaring van de ouderen van Helmand, een attest en twee brieven van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg, een verklaring van T.(...) R.(...), twee geboorteaktes van de stad Antwerpen, twee documenten over de studies van uw dochter S.(...), een brief met aandachtspunten bij de behandeling van uw asielaanvraag en een schrijven van uw advocaat neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de herkomst van u en uw echtgenote. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er in uw huidige asielaanvraag een nieuw element aanwezig is dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van het CGVS en de RvV. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, u en uw echtgenote werden tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS d.d. 24 september 2014 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie voorgehouden verblijf in Afghanistan. Jullie werden er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat jullie zicht geven op jullie eerdere verblijfsplaatsen voor jullie komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien jullie het CGVS niet duidelijk maken waar en onder welke omstandigheden jullie gedurende de jaren voor jullie komst naar België werkelijk hebben verbleven en geen correct zicht bieden op jullie werkelijke achtergrond en leefsituatie, jullie evenmin de door jullie aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maken. Ondanks de herhaaldelijke aanmoedigingen om zicht te bieden op jullie werkelijke situatie voor jullie komst naar België hielden u en uw echtgenote tijdens de gehoren vast aan jullie eerdere verklaringen, die door het CGVS en de RvV bedrieglijk werden bevonden (CGVS K.(...) H.(...) p.3,4,5; CGVS K.(...) M.(...) p.2,3).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u

voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde nieuwe documenten zijn niet van die aard om deze vaststelling te wijzigen. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u de taskara en de verklaring van T.(...) R.(...) reeds in uw eerste en tweede asielaanvraag aanbracht. Aangezien deze stukken inhoudelijk beoordeeld werden door het CGVS en de RvV kunnen ze niet als nieuwe elementen in uw huidige asielaanvraag beschouwd worden. Wat de paspoorten betreft moet er vastgesteld worden dat deze stukken bewijswaarde missen. U vertelt immers dat Afgaanse ambassade simpelweg de identiteitsgegevens van de oranje kaart van de Dienst Vreemdelingenzaken overnam. Zo komt het bijvoorbeeld dat uw vrouw in haar paspoort M.(...) K.(...) heet terwijl haar naam volgens u M.(...) K.(...) is. In uw paspoort staat dan weer 1979 als uw geboortjaar terwijl u verklaart en er in uw taskara staat dat u in 1973 geboren bent (CGVS K.(...) H.(...) p.2,3). Aangezien de identiteitsgegevens op de oranje kaart van de Dienst Vreemdelingenzaken louter op basis van de verklaringen van de betrokkene berust, haalt de vaststelling dat de Afgaanse ambassade de paspoorten enkel en alleen op basis van de foutieve registratie van uw identiteitsgegevens bij de DVZ aflevert de bewijswaarde van de paspoorten geheel onderuit. Bovendien verschaffen de paspoorten geen enkele informatie over jullie verblijfplaatsen of jullie hoedanigheid aldaar. Bijgevolg kunnen de paspoorten het eerdere oordeel van het CGVS en de RvV niet ombuigen. De geboorteaktes van uw dochters, afgegeven door de stad Antwerpen, en de documenten over de studies van uw dochter S.(...) in België hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De verklaring van de vertegenwoordigers van de Hindoes en Sikhs in de provincie Helmand handelt louter over de algemene levensomstandigheden en problemen van hun gemeenschap. Deze verklaring heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie en kan uw asielaanvraag in het licht van de eerder gemaakte opmerkingen niet ondersteunen.

Het attest van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg vraagt om rekening te houden met mogelijk concentratieverlies en ernstige geheugenstoornissen van uw echtgenote tijdens haar gehoor. Tijdens het gehoor op 24 september 2014 maakte uw vrouw geen melding van dergelijke problemen, noch kon er tijdens het gehoor opgemerkt worden dat uw vrouw in haar mogelijkheid haar nieuwe elementen uiteen te zetten gehinderd werd. Daarnaast legt u eveneens twee brieven van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg (CGG) neer. Deze twee brieven zijn aan uw vrouw gericht en bevatten indrukken van een psycholoog waarmee uw echtgenote in aanraking komt. Daar u en uw advocaat bevestigen dat de communicatie tussen uw vrouw en het CGG niet op schriftelijke wijze gebeurt en de brieven op een erg onnatuurlijke wijze zijn opgesteld, heerst het vermoeden dat het in werkelijkheid de bedoeling is om op indirecte wijze het CGVS in te lichten over de indrukken die uw vrouw bij een personeelslid van het CGG nalaat. Beide brieven kunnen derhalve ook niet beschouwd worden als een volwaardig medisch attest. U en uw advocaat werden ervan op de hoogte gebracht dat jullie een volwaardig medisch attest aan het CGVS kunnen overmaken indien jullie een medische aandoening van uw vrouw wensen aan te brengen in het kader van jullie huidige asielaanvraag (CGVS K.(...) H.(...) p.3,5). Een dergelijk medisch attest is niet op het CGVS toegekomen.

Tenslotte legt u een tekst met elementen die in rekening moeten gebracht worden bij de behandeling van uw asielaanvraag en een schrijven van uw advocaat neer. In de tekst, die u volgens u van het UNHCR afkomstig is, wordt er gesteld dat jullie omwille van jullie religieuze overtuiging een verhoogd risico hebben 'internally displaced people' (idp's) te worden (CGVS K.(...) H.(...) p.3). Daarnaast wordt er gewezen op het hoger belang van het kind en de schendingen van jullie economische, sociale en culturele rechten die jullie bij terugkeer zouden moeten verduren. Tenslotte wordt er de belemmering van het recht op onderwijs en de gevolgen van jullie verwestering in geval van terugleiding naar Afghanistan aangekaart. Uw advocaat werpt eveneens op dat er een grote kans is dat jullie tot idp's verworden in Kabul, dat uw dochters het slachtoffer worden van seksueel geweld en gedwongen kindhuwelijken. Tot slot stelt uw advocaat dat jullie het voorwerp van religieuze vervolging dreigen te worden en meldt hij dat de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul verslechterde. De in beide teksten aangekaarte beschermingsnoden gaan evenwel volstrekt voorbij aan de beoordeling van het CGVS en de RvV van het voorgehouden verblijf in Afghanistan en bieden op geen enkele wijze meer zicht op jullie werkelijke achtergrond, verblijfplaatsen en -situatie voor jullie komst naar België. Deze vaststelling maakt dat beide nota's niets kunnen bijdragen aan jullie huidige asielaanvraag.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijk zelfs nooit heeft gewoond, en deze

persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerminst het geval.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afgaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissarisgeneraal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaatvluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat asielzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gevraagd naar de asielmotieven van uw dochters roepen u en uw echtgenote dezelfde motieven in als in jullie eigen asielaanvragen, met name de levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs in Afghanistan en de houding van de lokale bevolking ten opzichte van uw geloofsgemeenschap (CGVS K.(...) H.(...) p.4; CGVS K.(...) M.(...) p.2). Zoals hierboven aangegeven hebben u en uw echtgenote nagelaten zicht te bieden op jullie werkelijke achtergrond en verblijfplaatsen voor jullie komst naar België, waardoor u het CGVS niet in staat stelt om op basis van een duidelijk beeld van jullie identiteit, jullie nationaliteit, jullie familiesituatie en vroegere verblijfssituatie een correcte inschatting van jullie nood aan bescherming te maken. Jullie gebrek aan medewerking op dit gebied noopte het CGVS ertoe jullie zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Bovenstaande vaststellingen zijn eveneens van kracht voor de asielaanvragen van jullie dochters waardoor ook hen beide beschermingsstatuten moeten geweigerd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan.”.

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij, K.M., als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en tot de Hindoe bevolkingsgroep te behoren. U bent geboren in Karte Parwan, een wijk van Kabul, waar u tot aan uw vertrek naar België woonde. Onder de Taliban werd uw schoonvader door moslims gedood. Na zijn dood werden uw man H.(...) K.(...) (O.V. (...)) en u eveneens lastiggevallen door moslims die op uw eigendommen uit waren. Daarop besloot u Afghanistan te verlaten. Op 16 jauza 1386 (6 juni 2007 volgens de Gregoriaanse kalender) ontvluchtten u en uw man Afghanistan. U kwam op 11 juni 2007 in België aan, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

Op 5 november 2007 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u zowel het vluchtelingenstatuut als het subsidiaire beschermingsstatuut omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw herkomst. Het beroep dat u tegen deze beslissing instelde werd op 7 [februari] 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV) verworpen.

Op 27 februari 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. Als nieuwe elementen in uw tweede asielaanvraag legde u een verklaring van de wijkverantwoordelijke van Karte Parwan, een huwelijksakte, een verklaring van T.(...) R.(...), een cd-rom met een reportage over de crematieproblemen in Kabul en twee verslagen in verband met de algemene levensomstandigheden neer. Het CGVS oordeelde op 25 juni 2008 dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kon worden. In haar arrest van 30 januari 2009 bevestigde de RvV de beoordeling van het CGVS.

Op 16 februari 2009 verklaarde u zich voor een derde maal vluchteling. In uw derde asielaanvraag herhaalde u uw eerdere verklaringen en benadrukte u de slechte levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs in Afghanistan. U legde geen stukken neer ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag. Op 26 februari 2009 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw derde asielaanvraag niet in overweging genomen kon worden.

Een vierde asielaanvraag diende u in op 18 maart 2014. Tevens vroeg u asiel aan in naam van uw minderjarige dochters, K.(...) S.(...) (o.v. (...)) en K.(...) S.(...) (o.v.(...)). In uw vierde asielaanvraag herhaalt u uw verklaringen over uw verblijf in Afghanistan en over uw asielmotieven.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u twee paspoorten, een taskara, een kopie van de verklaring van de ouders van Helmand, een attest en twee brieven van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg, een verklaring van T.(...) R.(...), twee geboorteaktes van de stad Antwerpen, twee documenten over de studies van uw dochter S.(...), een brief met aandachtspunten bij de behandeling van uw asielaanvraag en een schrijven van uw advocaat neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw vierde asielaanvraag baseert op dezelfde nieuwe elementen als deze die werden aangehaald door uw echtgenoot H.(...) K.(...) (O.V. (...)).

In de beslissing, die uw echtgenoot werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt, werd besloten dat uw echtgenoot en u er niet in geslaagd zijn om doorheen de nieuwe elementen in jullie huidige asielaanvraag aannemelijk te maken dat dat jullie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de herkomst van u en uw echtgenote. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er in uw huidige asielaanvraag een nieuw element aanwezig is dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van het CGVS en de RvV. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, u en uw echtgenote werden tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS d.d. 24 september 2014 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie voorgehouden verblijf in Afghanistan. Jullie werden er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat jullie zicht geven op jullie eerdere verblijfplaatsen voor jullie komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien jullie het CGVS niet duidelijk maken waar en onder welke omstandigheden jullie gedurende de jaren voor jullie komst naar België werkelijk hebben verbleven en geen correct zicht bieden op jullie werkelijke achtergrond en leefsituatie, jullie evenmin de door jullie aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maken. Ondanks de herhaaldelijke aanmoedigingen om zicht te bieden op jullie werkelijke situatie voor jullie komst naar België hielden u en uw echtgenote tijdens de gehoren vast aan jullie eerdere verklaringen, die door het CGVS en de RvV bedrieglijk werden bevonden (CGVS K.(...) H.(...) p.3,4,5; CGVS K.(...) M.(...) p.2,3).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde nieuwe documenten zijn niet van die aard om deze vaststelling te wijzigen. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u de taskara en de verklaring van T.(...) R.(...) reeds in uw eerste en tweede asielaanvraag aanbracht. Aangezien deze stukken inhoudelijk beoordeeld werden door het CGVS en de RvV kunnen ze niet als nieuwe elementen in uw huidige asielaanvraag beschouwd worden. Wat de paspoorten betreft moet er vastgesteld worden dat deze stukken bewijswaarde missen. U vertelt immers dat Afghaanse ambassade simpelweg de identiteitsgegevens van de oranje kaart van de Dienst Vreemdelingenzaken overnam. Zo komt het bijvoorbeeld dat uw vrouw in haar paspoort M.(...) K.(...) heet terwijl haar naam volgens u M.(...) K.(...) is. In uw paspoort staat dan weer 1979 als uw geboortjaar terwijl u verklaart en er in uw taskara staat dat u in 1973 geboren bent (CGVS K.(...) H.(...) p.2,3). Aangezien de identiteitsgegevens op de oranje kaart van de Dienst Vreemdelingenzaken louter op basis van de verklaringen van de betrokkene berust, haalt de vaststelling dat de Afghaanse ambassade de paspoorten enkel en alleen op basis van de foutieve registratie van uw identiteitsgegevens bij de DVZ aflevert de bewijswaarde van de paspoorten geheel onderuit. Bovendien verschaffen de paspoorten geen enkele informatie over jullie verblijfplaatsen of jullie hoedanigheid aldaar. Bijgevolg kunnen de paspoorten het eerdere oordeel van het CGVS en de RvV niet ombuigen. De geboorteaktes van uw dochters, afgegeven door de stad Antwerpen, en de documenten over de studies van uw dochter S.(...) in België hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De verklaring van de vertegenwoordigers van de Hindoes en Sikhs in de provincie Helmand handelt louter over de algemene levensomstandigheden en problemen van hun gemeenschap. Deze verklaring heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie en kan uw asielaanvraag in het licht van de eerder gemaakte opmerkingen niet ondersteunen.

Het attest van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg vraagt om rekening te houden met mogelijk concentratieverlies en ernstige geheugenstoornissen van uw echtgenote tijdens haar gehoor. Tijdens het gehoor op 24 september 2014 maakte uw vrouw geen melding van dergelijke problemen, noch kon er tijdens het gehoor opgemerkt worden dat uw vrouw in haar mogelijkheid haar nieuwe elementen uiteen te zetten gehinderd werd. Daarnaast legt u eveneens twee brieven van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg (CGG) neer. Deze twee brieven zijn aan uw vrouw gericht en bevatten indrukken van een psycholoog waarmee uw echtgenote in aanraking komt. Daar u en uw advocaat bevestigen dat de communicatie tussen uw vrouw en het CGG niet op schriftelijke wijze gebeurt en de brieven op een erg onnatuurlijke wijze zijn opgesteld, heerst het vermoeden dat het in werkelijkheid de bedoeling is om op indirecte wijze het CGVS in te lichten over de indrukken die uw vrouw bij een personeelslid van het CGG nalaat. Beide brieven kunnen derhalve ook niet beschouwd worden als een volwaardig medisch attest. U en uw advocaat werden ervan op de hoogte gebracht dat

jullie een volwaardig medisch attest aan het CGVS kunnen overmaken indien jullie een medische aandoening van uw vrouw wensen aan te brengen in het kader van jullie huidige asielaanvraag (CGVS K.(...) H.(...) p.3,5). Een dergelijk medisch attest is niet op het CGVS toegekomen.

Tenslotte legt u een tekst met elementen die in rekening moeten gebracht worden bij de behandeling van uw asielaanvraag en een schrijven van uw advocaat neer. In de tekst, die u volgens u van het UNHCR afkomstig is, wordt er gesteld dat jullie omwille van jullie religieuze overtuiging een verhoogd risico hebben 'internally displaced people' (idp's) te worden (CGVS K.(...) H.(...) p.3). Daarnaast wordt er gewezen op het hoger belang van het kind en de schendingen van jullie economische, sociale en culturele rechten die jullie bij terugkeer zouden moeten verduren. Tenslotte wordt er de belemmering van het recht op onderwijs en de gevolgen van jullie verwestering in geval van terugleiding naar Afghanistan aangekaart. Uw advocaat werpt eveneens op dat er een grote kans is dat jullie tot idp's verworden in Kabul, dat uw dochters het slachtoffer worden van seksueel geweld en gedwongen kindhuwelijken. Tot slot stelt uw advocaat dat jullie het voorwerp van religieuze vervolging dreigen te worden en meldt hij dat de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul verslechterde. De in beide teksten aangekaarte beschermingsnoden gaan evenwel volstrekt voorbij aan de beoordeling van het CGVS en de RvV van het voorgehouden verblijf in Afghanistan en bieden op geen enkele wijze meer zicht op jullie werkelijke achtergrond, verblijfplaatsen en -situatie voor jullie komst naar België. Deze vaststelling maakt dat beide nota's niets kunnen bijdragen aan jullie huidige asielaanvraag.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerminst het geval.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een

correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofd of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaatvluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat asielzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gevraagd naar de asielmotieven van uw dochters roepen u en uw echtgenote dezelfde motieven in als in jullie eigen asielaanvragen, met name de levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs in Afghanistan en de houding van de lokale bevolking ten opzichte van uw geloofsgemeenschap (CGVS K.(...) H.(...) p.4; CGVS K.(...) M.(...) p.2). Zoals hierboven aangegeven hebben u en uw echtgenote nagelaten zicht te bieden op jullie werkelijke achtergrond en verblijfplaatsen voor jullie komst naar België, waardoor u het CGVS niet in staat stelt om op basis van een duidelijk beeld van jullie identiteit, jullie nationaliteit, jullie familiesituatie en vroegere verblijfssituatie een correcte inschatting van jullie nood aan bescherming te maken. Jullie gebrek aan medewerking op dit gebied noopte het CGVS ertoe jullie zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Bovenstaande vaststellingen zijn eveneens van kracht voor de asielaanvragen van jullie dochters waardoor ook hen beide beschermingsstatuten moeten geweigerd worden.

Derhalve kan ook u de status van vluchteling noch de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan.”

2. Over de rechtspleging

Luidens het opschrift van onderhavig verzoekschrift wordt *in casu* beroep ingesteld tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verderop in het verzoekschrift stelt verzoeker, zijnde K. H., beroep te willen aantekenen tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 januari 2016, waarbij wordt verwezen naar het stuk 1 gevoegd bij het verzoekschrift. In het verzoekschrift wordt aangegeven dat de verwerende partij op 14 januari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen heeft, waarnaar verder verwezen wordt als “de bestreden beslissing”.

Nochtans moet worden vastgesteld dat onderhavig verzoekschrift werd ingediend in naam van enerzijds K. H., zijnde de verzoeker, en anderzijds K. M., zijnde de verzoekster en dat uit de proceduristukken blijkt dat op 14 januari 2016 in hoofd van elk van hen een afzonderlijke beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 1 betreft overigens zowel de weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van K. H. als deze genomen ten aanzien van K. M.

Derhalve stelt de Raad vast dat waar in onderhavig verzoekschrift wordt verwezen naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2016, dit dient te worden begrepen als een verwijzing naar elk van beide weigeringsbeslissingen die in hoofd van K. H. respectievelijk K. M. werden genomen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.5. In het kader van verzoekers' eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun recente verblijf in Afghanistan. De Raad bevestigde beide weigeringsbeslissingen in zijn arrest met nummer 7016 van 7 februari 2008, in zake H. K., respectievelijk zijn arrest met nummer 7017 van 7 februari 2008, in zake M. K. In het kader van verzoekers' tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun recente verblijf in Afghanistan. De Raad bevestigde beide weigeringsbeslissingen in zijn arrest met nummer 22 423 van 30 januari 2009, in zake H. K., respectievelijk zijn arrest met nummer 22 424 van 30 januari 2009, in zake M. K. In het kader van verzoekers' derde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag genomen.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad in het kader van verzoekers' huidige en vierde asielaanvraag evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire

beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

Ten aanzien van K.(...) H.(...):

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de herkomst van u en uw echtgenote. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er in uw huidige asielaanvraag een nieuw element aanwezig is dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van het CGVS en de RvV. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, u en uw echtgenote werden tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS d.d. 24 september 2014 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie voorgehouden verblijf in Afghanistan. Jullie werden er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat jullie zicht geven op jullie eerdere verblijfplaatsen voor jullie komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien jullie het CGVS niet duidelijk maken waar en onder welke omstandigheden jullie gedurende de jaren voor jullie komst naar België werkelijk hebben verbleven en geen correct zicht bieden op jullie werkelijke achtergrond en leefsituatie, jullie evenmin de door jullie aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maken. Ondanks de herhaaldelijke aanmoedigingen om zicht te bieden op jullie werkelijke situatie voor jullie komst naar België hielden u en uw echtgenote tijdens de gehoren vast aan jullie eerdere verklaringen, die door het CGVS en de RvV bedrieglijk werden bevonden (CGVS K.(...) H.(...) p.3,4,5; CGVS K.(...) M.(...) p.2,3).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde nieuwe documenten zijn niet van die aard om deze vaststelling te wijzigen. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u de taskara en de verklaring van T.(...) R.(...) reeds in uw eerste en tweede asielaanvraag aanbracht. Aangezien deze stukken inhoudelijk beoordeeld werden door het CGVS en de RvV kunnen ze niet als nieuwe elementen in uw huidige asielaanvraag beschouwd worden. Wat de paspoorten betreft moet er vastgesteld worden dat deze stukken bewijswaarde missen. U vertelt immers dat Afghaanse ambassade simpelweg de identiteitsgegevens van de oranje kaart van de Dienst Vreemdelingenzaken overnam. Zo komt het bijvoorbeeld dat uw vrouw in haar paspoort M.(...) K.(...) heet terwijl haar naam volgens u M.(...) K.(...) is. In uw paspoort staat dan weer 1979 als uw geboortjaar terwijl u verklaart en er in uw taskara staat dat u in 1973 geboren bent (CGVS K.(...) H.(...) p.2,3). Aangezien de identiteitsgegevens op de oranje kaart van de Dienst Vreemdelingenzaken louter op basis van de verklaringen van de betrokkene berust, haalt de vaststelling dat de Afghaanse ambassade de paspoorten enkel en alleen op basis van de foutieve registratie van uw identiteitsgegevens bij de DVZ aflevert de bewijswaarde van de

paspoorten geheel onderuit. Bovendien verschaffen de paspoorten geen enkele informatie over jullie verblijfplaatsen of jullie hoedanigheid aldaar. Bijgevolg kunnen de paspoorten het eerdere oordeel van het CGVS en de RvV niet ombuigen. De geboorteaktes van uw dochters, afgegeven door de stad Antwerpen, en de documenten over de studies van uw dochter S.(...) in België hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De verklaring van de vertegenwoordigers van de Hindoes en Sikhs in de provincie Helmand handelt louter over de algemene levensomstandigheden en problemen van hun gemeenschap. Deze verklaring heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie en kan uw asielaanvraag in het licht van de eerder gemaakte opmerkingen niet ondersteunen.

Het attest van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg vraagt om rekening te houden met mogelijk concentratieverlies en ernstige geheugenstoornissen van uw echtgenote tijdens haar gehoor. Tijdens het gehoor op 24 september 2014 maakte uw vrouw geen melding van dergelijke problemen, noch kon er tijdens het gehoor opgemerkt worden dat uw vrouw in haar mogelijkheid haar nieuwe elementen uiteen te zetten gehinderd werd. Daarnaast legt u eveneens twee brieven van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg (CGG) neer. Deze twee brieven zijn aan uw vrouw gericht en bevatten indrukken van een psycholoog waarmee uw echtgenote in aanraking komt. Daar u en uw advocaat bevestigen dat de communicatie tussen uw vrouw en het CGG niet op schriftelijke wijze gebeurt en de brieven op een erg onnatuurlijke wijze zijn opgesteld, heerst het vermoeden dat het in werkelijkheid de bedoeling is om op indirecte wijze het CGVS in te lichten over de indrukken die uw vrouw bij een personeelslid van het CGG nalaat. Beide brieven kunnen derhalve ook niet beschouwd worden als een volwaardig medisch attest. U en uw advocaat werden ervan op de hoogte gebracht dat jullie een volwaardig medisch attest aan het CGVS kunnen overmaken indien jullie een medische aandoening van uw vrouw wensen aan te brengen in het kader van jullie huidige asielaanvraag (CGVS K.(...) H.(...) p.3,5). Een dergelijk medisch attest is niet op het CGVS toegekomen.

Tenslotte legt u een tekst met elementen die in rekening moeten gebracht worden bij de behandeling van uw asielaanvraag en een schrijven van uw advocaat neer. In de tekst, die u volgens u van het UNHCR afkomstig is, wordt er gesteld dat jullie omwille van jullie religieuze overtuiging een verhoogd risico hebben 'internally displaced people' (idp's) te worden (CGVS K.(...) H.(...) p.3). Daarnaast wordt er gewezen op het hoger belang van het kind en de schendingen van jullie economische, sociale en culturele rechten die jullie bij terugkeer zouden moeten verduren. Tenslotte wordt er de belemmering van het recht op onderwijs en de gevolgen van jullie verwestering in geval van terugleiding naar Afghanistan aangekaart. Uw advocaat werpt eveneens op dat er een grote kans is dat jullie tot idp's verworden in Kabul, dat uw dochters het slachtoffer worden van seksueel geweld en gedwongen kindhuwelijken. Tot slot stelt uw advocaat dat jullie het voorwerp van religieuze vervolging dreigen te worden en meldt hij dat de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul verslechterde. De in beide teksten aangekaarte beschermingsnoden gaan evenwel volstrekt voorbij aan de beoordeling van het CGVS en de RvV van het voorgehouden verblijf in Afghanistan en bieden op geen enkele wijze meer zicht op jullie werkelijke achtergrond, verblijfplaatsen en -situatie voor jullie komst naar België. Deze vaststelling maakt dat beide nota's niets kunnen bijdragen aan jullie huidige asielaanvraag.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerminst het geval.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afgaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotiveven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissarisgeneraal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaatvluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat asielzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gevraagd naar de asielmotiveven van uw dochters roepen u en uw echtgenote dezelfde motiveven in als in jullie eigen asielaanvragen, met name de levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs in Afghanistan en de houding van de lokale bevolking ten opzichte van uw geloofsgemeenschap (CGVS K.(...) H.(...) p.4; CGVS K.(...) M.(...) p.2). Zoals hierboven aangegeven hebben u en uw echtgenote nagelaten zicht te bieden op jullie werkelijke achtergrond en verblijfplaatsen voor jullie komst naar België, waardoor u het CGVS niet in staat stelt om op basis van een duidelijk beeld van jullie identiteit, jullie nationaliteit, jullie familiesituatie en vroegere verblijfssituatie een correcte inschatting van jullie nood aan bescherming te maken. Jullie gebrek aan medewerking op dit gebied noopte het CGVS ertoe jullie zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Bovenstaande vaststellingen zijn eveneens van kracht voor de asielaanvragen van jullie dochters waardoor ook hen beide beschermingsstatuten moeten geweigerd worden.”

Ten aanzien van K.(...) M.(...):

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw vierde asielaanvraag baseert op dezelfde nieuwe elementen als deze die werden aangehaald door uw echtgenoot H.(...) K.(...) (O.V. (...)).

In de beslissing, die uw echtgenoot werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt, werd besloten dat uw echtgenoot en u er niet in geslaagd zijn om doorheen de nieuwe elementen in jullie huidige asielaanvraag aannemelijk te maken dat dat jullie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de herkomst van u en uw echtgenote. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er in uw huidige asielaanvraag een nieuw element aanwezig is dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van het CGVS en de RvV. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, u en uw echtgenote werden tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS d.d. 24 september 2014 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie voorgehouden verblijf in Afghanistan. Jullie werden er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat jullie zicht geven op jullie eerdere verblijfplaatsen voor jullie komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien jullie het CGVS niet duidelijk maken waar en onder welke omstandigheden jullie gedurende de jaren voor jullie komst naar België werkelijk hebben verbleven en geen correct zicht bieden op jullie werkelijke achtergrond en leefsituatie, jullie evenmin de door jullie aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maken. Ondanks de herhaaldelijke aanmoedigingen om zicht te bieden op jullie werkelijke situatie voor jullie komst naar België hielden u en uw echtgenote tijdens de gehoren vast aan jullie eerdere verklaringen, die door het CGVS en de RvV bedrieglijk werden bevonden (CGVS K.(...) H.(...) p.3,4,5; CGVS K.(...) M.(...) p.2,3).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde nieuwe documenten zijn niet van die aard om deze vaststelling te wijzigen. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u de taskara en de verklaring van T.(...) R.(...) reeds in uw eerste en tweede asielaanvraag aanbracht. Aangezien deze stukken inhoudelijk beoordeeld werden door het CGVS en de RvV kunnen ze niet als nieuwe elementen in uw huidige asielaanvraag beschouwd worden. Wat de paspoorten betreft moet er vastgesteld worden dat deze stukken bewijswaarde missen. U vertelt immers dat Afghaanse ambassade simpelweg de identiteitsgegevens van de oranje kaart van de Dienst Vreemdelingenzaken overnam. Zo komt het bijvoorbeeld dat uw vrouw in haar paspoort M.(...) K.(...) heet terwijl haar naam volgens u M.(...) K.(...) is. In uw paspoort staat dan weer 1979 als uw geboortjaar terwijl u verklaart en er in uw taskara staat dat u in 1973 geboren bent (CGVS K.(...) H.(...) p.2,3). Aangezien de identiteitsgegevens op de oranje kaart van de Dienst Vreemdelingenzaken louter op basis van de verklaringen van de betrokkene berust, haalt de vaststelling dat de Afghaanse ambassade de paspoorten enkel en alleen op basis van de

foutieve registratie van uw identiteitsgegevens bij de DVZ aflevert de bewijswaarde van de paspoorten geheel onderuit. Bovendien verschaffen de paspoorten geen enkele informatie over jullie verblijfplaatsen of jullie hoedanigheid aldaar. Bijgevolg kunnen de paspoorten het eerdere oordeel van het CGVS en de RvV niet ombuigen. De geboorteaktes van uw dochters, afgegeven door de stad Antwerpen, en de documenten over de studies van uw dochter S.(...) in België hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De verklaring van de vertegenwoordigers van de Hindoes en Sikhs in de provincie Helmand handelt louter over de algemene levensomstandigheden en problemen van hun gemeenschap. Deze verklaring heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie en kan uw asielaanvraag in het licht van de eerder gemaakte opmerkingen niet ondersteunen.

Het attest van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg vraagt om rekening te houden met mogelijk concentratieverlies en ernstige geheugenstoornissen van uw echtgenote tijdens haar gehoor. Tijdens het gehoor op 24 september 2014 maakte uw vrouw geen melding van dergelijke problemen, noch kon er tijdens het gehoor opgemerkt worden dat uw vrouw in haar mogelijkheid haar nieuwe elementen uiteen te zetten gehinderd werd. Daarnaast legt u eveneens twee brieven van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg (CGG) neer. Deze twee brieven zijn aan uw vrouw gericht en bevatten indrukken van een psycholoog waarmee uw echtgenote in aanraking komt. Daar u en uw advocaat bevestigen dat de communicatie tussen uw vrouw en het CGG niet op schriftelijke wijze gebeurt en de brieven op een erg onnatuurlijke wijze zijn opgesteld, heerst het vermoeden dat het in werkelijkheid de bedoeling is om op indirecte wijze het CGVS in te lichten over de indrukken die uw vrouw bij een personeelslid van het CGG nalaat. Beide brieven kunnen derhalve ook niet beschouwd worden als een volwaardig medisch attest. U en uw advocaat werden ervan op de hoogte gebracht dat jullie een volwaardig medisch attest aan het CGVS kunnen overmaken indien jullie een medische aandoening van uw vrouw wensen aan te brengen in het kader van jullie huidige asielaanvraag (CGVS K.(...) H.(...) p.3,5). Een dergelijk medisch attest is niet op het CGVS toegekomen.

Tenslotte legt u een tekst met elementen die in rekening moeten gebracht worden bij de behandeling van uw asielaanvraag en een schrijven van uw advocaat neer. In de tekst, die u volgens u van het UNHCR afkomstig is, wordt er gesteld dat jullie omwille van jullie religieuze overtuiging een verhoogd risico hebben 'internally displaced people' (idp's) te worden (CGVS K.(...) H.(...) p.3). Daarnaast wordt er gewezen op het hoger belang van het kind en de schendingen van jullie economische, sociale en culturele rechten die jullie bij terugkeer zouden moeten verduren. Tenslotte wordt er de belemmering van het recht op onderwijs en de gevolgen van jullie verwestering in geval van terugleiding naar Afghanistan aangekaart. Uw advocaat werpt eveneens op dat er een grote kans is dat jullie tot idp's verworden in Kabul, dat uw dochters het slachtoffer worden van seksueel geweld en gedwongen kindhuwelijken. Tot slot stelt uw advocaat dat jullie het voorwerp van religieuze vervolging dreigen te worden en meldt hij dat de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul verslechterde. De in beide teksten aangekaarte beschermingsnoden gaan evenwel volstrekt voorbij aan de beoordeling van het CGVS en de RvV van het voorgehouden verblijf in Afghanistan en bieden op geen enkele wijze meer zicht op jullie werkelijke achtergrond, verblijfplaatsen en -situatie voor jullie komst naar België. Deze vaststelling maakt dat beide nota's niets kunnen bijdragen aan jullie huidige asielaanvraag.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerminst het geval.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afgaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotiveven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vlucht motiveven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaatvluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat asielzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gevraagd naar de asielmotiveven van uw dochters roepen u en uw echtgenote dezelfde motiveven in als in jullie eigen asielaanvragen, met name de levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs in Afghanistan en de houding van de lokale bevolking ten opzichte van uw geloofsgemeenschap (CGVS K.(...) H.(...) p.4; CGVS K.(...) M.(...) p.2). Zoals hierboven aangegeven hebben u en uw echtgenote nagelaten zicht te bieden op jullie werkelijke achtergrond en verblijfplaatsen voor jullie komst naar België, waardoor u het CGVS niet in staat stelt om op basis van een duidelijk beeld van jullie identiteit, jullie nationaliteit, jullie familiesituatie en vroegere verblijfssituatie een correcte inschatting van jullie nood aan bescherming te maken. Jullie gebrek aan medewerking op dit gebied noopte het CGVS ertoe jullie zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Bovenstaande vaststellingen zijn eveneens van kracht voor de asielaanvragen van jullie dochters waardoor ook hen beide beschermingsstatuten moeten geweigerd worden.

Derhalve kan ook u de status van vluchteling noch de status van subsidiaire bescherming worden toegekend."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoekers geven aan het niet eens te zijn met het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming hebben kunnen aantonen. Zij wijzen erop dat zij tot de etnische en religieuze minderheden in Afghanistan behoren. Verzoekers verwijzen vervolgens naar enkele algemene rapporten waaruit zij passages citeren met betrekking tot de situatie van hindoes en sikhs in Afghanistan. De Raad wijst verzoekers erop dat zij er blijkens de bestreden beslissingen in het kader van hun vierde asielaanvraag niet in geslaagd zijn afbreuk te doen aan de eerdere vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden verblijf in Afghanistan gedurende de jaren voor hun komst naar België. Verzoekers werden er ook uitdrukkelijk op gewezen dat indien zij de asielinstanties niet duidelijk maken waar en onder welke omstandigheden zij gedurende de laatste jaren werkelijk hebben verbleven, zij doorheen hun verklaringen de door hen aangehaalde nood aan bescherming ook niet aannemelijk maken. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers' verwijzing naar algemene rapporten aangaande de situatie van hindoes en sikhs in Afghanistan volstrekt voorbij gaat aan voormelde beoordeling van het voorgehouden verblijf in Afghanistan en dat de daarin vervatte informatie op geen enkele wijze meer zicht biedt op verzoekers' werkelijke achtergrond, verblijfplaatsen en –situatie voor hun komst naar België. Deze informatie kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

Verzoekers geven in onderhavig verzoekschrift toe dat ze heel lang in India hebben gewoond. Ter staving hiervan voegen zij volgende documenten aan hun verzoekschrift: een "mandaat UNHCR", een e-mail gericht aan UNHCR Brussel, documenten van de Oriental Bank of Commerce en van de Punjab National Bank en enkele foto's die in India zouden zijn genomen. De Raad merkt op dat het hier zonder uitzondering fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien wordt in het document "mandaat UNHCR" het UNHCR slechts de toelating gegeven om inzage te hebben in documenten en andere relevante informatie met betrekking tot verzoeker. Ook bevat de e-mail gericht aan UNHCR slechts de vraag contact te willen opnemen met UNHCR in India teneinde het verblijf in India bevestigd te zien. Geen van beide documenten bieden echter een zicht op waar en onder welke omstandigheden zij gedurende de laatste jaren werkelijk hebben verbleven. Aan privé-foto's kan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden over de authenticiteit. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit geen enkele van deze foto's kan worden afgeleid dat ze effectief zijn genomen in India, noch geven ze uitsluitel over hun verblijfssituatie.

Zelfs indien op basis van de voorgelegde bankdocumenten zou kunnen worden aangenomen dat zij voor hun komst naar België enige tijd in India zouden hebben verbleven (de bankdocumenten maken melding van bankverrichtingen vanaf 16 februari 2000 tot 26 april 2007, zijnde ongeveer een maand voor hun aankomst in België), wijst de Raad erop dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205).

Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Gelet op bovenstaande bekentenis blijkt dat verzoekers dan ook niet geheel de waarheid vertelden over hun werkelijke verblijfplaats(en) voor hun komst naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hen rust. Verzoekers dragen echter zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens voorgaande gehoren. Het feit dat verzoekers voor het eerst in het kader van een beroep tegen de weigering van hun vierde asielaanvraag melding maken van een lang verblijf in India – zonder dat zij aangeven waarom het niet mogelijk zou zijn geweest om dit reeds naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag te hebben gedaan – doet in ernstige mate afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid. Verzoekers verschaffen bovendien geen enkele toelichting omtrent hun verblijfsrechtelijke situatie in India, noch over de redenen waarom zij India zouden hebben verlaten, noch waarom het onmogelijk zou zijn om terug te keren.

Gelet op het feit dat verzoekers nagenoeg negen jaar ervoor opteerden een asielrelaas naar voor te brengen dat zij in Afghanistan situeerden, hetgeen gelet op voormelde bekentenis *ipso facto*

ongeloofwaardig blijkt, maken zij niet aannemelijk dat zij India dienden te verlaten voor een persoonlijke vrees voor vervolging. Evenmin blijkt hieruit dat zij bij terugkeer naar India een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus zullen lopen.

3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.7. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek. Echter, uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF